

AMANDA
QUICK

*Különös
kérdő*

AMANDA
QUICK

*Különös
kérdő*

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Amanda Quick: *Affair*
Bantam Books, New York, 1997
© 1997 by Jayne A. Krentz
All rights reserved
Cover art copyright © 1997 by Alan Ayers

Fordította Szuhay-Havas Ervin

Második, átdolgozott kiadás

Fedéltypográfia:

Hungarian edition
© by Szuhay-Havas Ervin jogutóda, 1998, 2009

Hungarian translation
© by Maecenas Könyvkiadó, 1998, 2009

honlap: www.maecenaskiado.hu

Prológus

Éjféli, London

Charlotte sohasem tudta meg, mi ébresztette fel azon az éjszakán, pirkadat előtt. Talán egy padlódeszka nyikorgása? Vagy egy fojtott férfihang? Akármilyen volt is az, nyomban kinyitotta a szemét, és felült az ágyban. Baljós előérzet kerítette hatalmába, és minden porcikáját átjárta a félelem.

Aznap éjszakára a házvezetőnő kimenőt kapott, mostohaapja, Winterbourne pedig mostanában sohasem jött haza hajnal előtt. Charlotte tudta, hogy hűgával, Ariellel kettesben vannak a házban.

Valaki mégis feljött a lépcsőn, majd végighaladt a folyosón.

Charlotte félrelökte a takarót, és dideregve álldogált a hideg padlón. Egy pillanatig csak fülelt, fogalma sem volt róla, mitévő legyen.

Újra megreccsent a padlódeszka.

A lány az ajtóhoz osont, résnyire kinyitotta, hogy kilessen a sötét folyosóra. Bő köpönyegbe burkolózva két emberalak imbolygott a hall végében. Ariel ajtaja előtt álltak.

Az egyik férfi gyertyát tartott a kezében. Pislákoló fénye halványan megvilágította Winterbourne durva, züllött arcát.

– Végezzon gyorsan – morogta sürgetően Winterbourne. – Aztán tűnjön el. Lassan hajnalodik.

– Csakhogy én szeretném szép komótosan kiélvezni ezt a ritka élményt – válaszolta a másik. – Az embernek nincs mindennap alkalma igazi szüzikével

együtt lenni, ilyen előkelő családból származó virág-szállal meg pláne. Azt mondta, tizennégy éves? Szép kor. Ki akarom használni az időt, Winterbourne.

Charlotte alig tudott elfojtani egy dühödöt és rémült sikolyt. A férfi hangja úgy zengett, akár egy gordonkáié. Az a fajta hang volt, amely a vadállatokat is le tudná csillapítani, olyan mély és telt, amilyenen a templomi éneket szokás zengeni, ám amit mondott, az iszonyatos volt.

– Megőrült? – sziszegte Winterbourne. – Siessen, essünk túl rajta!

– Sok pénzzel tartozik nekem, Winterbourne. Csak nem gondolja, hogy az adósságát pár pillanat alatt törlesztheti ezzel az értékes kis szüzecskével. Legalább egy órát akarok vele eltölteni.

– Képtelenség – motyogta Winterbourne. – A nővére a folyosó végén alszik. Harapós szuka. Alig lehet bírni vele. Ha fölébred és rájön, mi folyik itt, nem is tudom, mit művel.

– Ez a maga gondja, nem az enyém. Maga a ház ura, nemde? Bánjon el vele.

– Maga szerint mi az ördögöt tehetek, ha fölébreszti? – duzzogott a mostohaapa.

– Zárja rá az ajtót. Kösse gúzsba. Peckelje föl a száját. Üsse fejbe, de jó erősen. Nem érdekel, hogyan intézi el a dolgot, csak arra legyen gondja, hogy ne zavarjon, amíg eljátszadozom.

Charlotte halkán becsukta hálósobája ajtaját, majd megpördült, és vadul, kétségbeesetten pillantott körbe a holdfényben fürdő helyiségben. Mély lélegzetet vett, és közben megpróbált erőt venni a rémületén. Azután nesztelenül az ablak mellett álló szekrényhez futott.

Igyekezett halkán elfordítani a kulcsot és kitárni a szekrényajtót, s fölemelte az alsó polcon lévő két takarót. Apjának pisztolyát egy ládikó rejtette legalul.

Előhúzta a ládát, és reszkető ujjakkal nyitotta föl a fedelét. Kiemelte a súlyos fegyvert. Tudta, hogy a pisztoly nincs megtöltve, de nem volt mit tenni: kockázatnia kellett.

Az ajtóhoz ment, gyors mozdulattal kitárta, majd kilépett a folyosóra, kezében a pisztollyal. Ösztönösen megérezte, hogy a két férfi közül az idegen a veszélyesebb, aki meg akarja erőszakolni Arielt. Azzal is tisztában volt, hogy határozottnak kell lennie, a félelemnek még az árnyéka sem látszódhat rajta, mert azzal csak bátorítaná a hitvány gonosztevőt.

– Azonnal takarodjanak innen, vagy lövök! – szólt rá Charlotte a férfiakra.

Winterbourne hátrahőkölt a meglepetéstől.

– A pokolba is, Charlotte – dadogta.

A másik férfi lassabban fordult hátra. Kalapjának széles karimája és köpönyegének magas gallérja árnyékot vetett az arcára.

– Aha – dörmögte az idegen. – A harapós nővérke, ugyebár?

Charlotte most vette észre, hogy szobájának nyitott ajtaján világosság szűrődik ki, ő pedig éppen a fénysávban áll. Az idegen bizonyára jól látja hófehér hálóinges alakját.

Azt kívánta, bárcsak töltve lenne a fegyver. Soha sem gyűlölt még ennyire senkit, mint ezt az emberi szörnyet, igaz, nem is kínozta még ilyen félelem.

Ösztönei azt diktálták, hogy ne válaszoljon. Két kézzel markolta a pisztolyt, és pontosan a sötét alakra szegezte. Felhúzta a ravaszt. A csendes folyosón élesen kattant a fém; ezt a hangot a szörnyeteg sem értette félre.

– Kárhoznál el, te lány! Elment az eszed? – Winterbourne előbbre lépett, de aztán megtorpant. – Tedd el azt a pisztolyt! – káromta.

– Kifelé! – Charlotte szorosán markolta a fegyvert, és úrrá lett kezének remegésén. Figyelmét a fekete köpenyes szörnyre összpontosította. – Mindketten távozzanak, de azonnal!

– Azt hiszem, a leányzó képes meghúzni a ravaszt, Winterbourne – hallotta az idegen dallamos, ám fojtott dühtől remegő hangját.

– Nem meri megtenni – motyogta Winterbourne, de azért egy lépést hátrált. – Charlotte, hallgass rám.

Nem lehetsz olyan bolond, hogy hidegvérrel lelőj valakit. Ha megteszed, bitón végzed.

– Nem bánom. – Charlotte továbbra is szilárdan tartotta a pisztolyt.

– Jöjjön már, Winterbourne – mondta megenyhülve a szörny. – Távozzunk. – Ez a csitri képes rá, hogy valamelyikünkbe golyót röpítsen. Ennyit nem ér még egy szűz lány sem.

– De mi lesz a váltóimmal? – kérdezte remegő hangon Winterbourne. – Azt ígérte, hogy visszaadja a váltóimat, ha megkapja cserébe a fiatalabbikat.

– Úgy látom, kénytelen lesz másként rendezni az adósságát.

– De hát nincs más módom rá, uram. – Winterbourne hangjában kétségbeesés bujkált. – Semmim sem maradt, amit eladhatnék, hogy kifizessem magának a tartozásomat. A feleségem ékszereiből csak néhány ezüstöt őriztünk meg. A ház sem az enyém, én itt csak bérlő vagyok.

– Én viszont bizonyos vagyok benne, hogy előbbutóbb megtalálja a módját. – A szörny megindult a lépcsőház felé. Ügyet sem vetett Charlotte-ra, aki továbbra is rászégezte fegyverét. A lány kihajolt a korláton, és figyelte, ahogy a férfi kinyitja a kaput. Megborzongott, amikor az idegen megtorpant, és felnézett rá.

– Hisz a végzetben, Miss Arkendale? – röppent fel hozzá a mézédés hang.

– Nem foglalkozom ilyesmivel – válaszolta.

– Kár. Tekintettel arra, hogy épp az imént tanúsította: azon ritka személyek egyike, akikben megvan az erő sorsuk alakítására, igazán többet foglalkozhatna ezzel a témával.

– Távozzon ebből a házból!

– Isten önnel, Miss Arkendale. Szórakoztató élmény volt, annyit mondhatok. – Köpenye pördült egyet, azzal a szörnyember eltűnt.

Charlotte végre levegőhöz jutott. Visszafordult Winterbourne-höz.

– Maga is távozzék, uram! Takarodjon, vagy meghúzó a ravaszt!

Mostohájának durva vonásai hirtelen még jobban eltorzultak.

– Tudod-e, mit műveltél, te ostoba szuka? Ennek az embernek valóságos vagyonnal tartozom.

– Nem érdekel, mennyit veszített. Az a férfi igazi szörnyeteg. Maga pedig képes lett volna odavetni neki egy ártatlan kislányt. Vagyis maga is szörnyeteg. Pusztuljon innen!

– Mégsem dobhatsz ki a saját házamból...

– Pontosan ez a szándékom. Takarodjon, vagy meghúszom a ravaszt. Ebben ne is kételkedjék, Winterbourne.

– Istenemre, hiszen a mostohaapátok vagyok.

– Maga egy nyomorult, megvetésre méltó hazug. Sőt tolvaj is. Ellopta az örökséget, amelyet apám Arielre és rám hagyott. Aztán mindenünket elherdálta holmi játékbárlangokban. Gondolja, hogy hálával tartozom azért, amit tett? Ha ezt hiszi, maga tökéletesen őrült.

Winterbourne haragra lobbant.

– Az a pénz az enyém lett, amint feleségül vettem az anyátokat!

– *Pusztuljon ebből a házból!*

– Charlotte, várj, te nem érted a helyzetet – rimánkodott Winterbourne. – Azzal a férfival, aki itt járt, nem lehet tréfálni. Azt követelte tőlem, hogy még ma éjjel fizessem vissza az adósságomat. Nem tudom, mire képes, ha nem teszem meg.

– *Hagyja el a házunkat örökre!*

Winterbourne szóra nyitotta a száját, aztán hirtelen meggondolta magát. Kétségbeesetten bámult a pisztolyra, majd nyöszörgött valamit, és a lépcső felé tántorgott. A korlátot szorongatva lebotorkált az előcsarnokba, és kiment a kapun.

Charlotte némán állt az árnyékban, amíg Winterbourne mögött be nem csapódott a kapu. Felsőhajtott, majd lassan leengedte pisztolyt szorító karját. A kocsikerekek távolodó csikorgása behallatszott. Úgy érezte, mintha álmodná az egészet.

A folyosó végén most kinyílt Ariel ajtaja.

– Charlotte? Hangokat hallottam. Jól vagy?

– Igen. – Charlotte lassan testvére felé fordult, mosolyt erőltetve az ajkára. A töltetlen pisztolyt a háta mögé rejtette, hogy a húga ne vegye észre. – Igen, igazán jól vagyok, Ariel. Csak Winterbourne jött haza részegen, mint mindig. Volt egy kis vitánk. Épp most ment el. Ma éjjel már nem jön vissza.

Ariel egy pillanatra hallgatott.

– Bárcsak mama itt lenne velünk. Néha annyira félek ebben a házban.

Charlotte szemét ellepték a könnyek.

– Néha magam is félek, Ariel. De hamarosan szabadok leszünk. Holnap elutazunk Yorkshire-be a postakocsival.

Odaszaladt a húgához, és átkarolta a vállát.

– Már eladtad az ezüstöt? És mama ékszereiből semmi sem maradt?

– Tegnap vittem a zálogházba az ezüst teástálcát. Semmi más nem maradt.

Anyjuk egy éve halt meg fiatalon egy lovasbalesetben. Winterbourne azóta apránként eladogatta az Arkendale-ékszerek legszebb darabjait, valamint a családi ezüst legnagyobb részét is, hogy kifizesse a kártyaadósságait.

Amikor azonban Charlotte rájött, mi folyik a hátuk mögött, elrejtett pár kisebb gyűrűt, egy nyakéket és melltűt, valamint az ezüst teáskészlet néhány darabját. Az elmúlt hónapokban azután ezek is sorra zálogba kerültek.

Winterbourne szinte egész nap ittas volt, ezért nem is vette észre, hogy a családi ékszerek jó részének nyoma veszett. Amikor néha mégis kereste egyik-másik darabot, Charlotte elhitette vele, hogy részegen már eladogatta őket.

Ariel a nővére nézett.

– Gondolod, hogy jó sorunk lesz Yorkshire-ben?

– Hát persze! Majdcsak találunk egy kiadó házikót.

– De miből fogunk megélni? – Ariel már tizennégy évesen is igencsak gyakorlatias lány volt. – A pénz, amit mama ékszereiből szereztél, aligha lesz sokáig elegendő.

Charlotte magához ölelte a kislányt.

– Ne félj. Majd kigondolok valamit.

Ariel összeráncolta a szemöldökét.

– De ugye nem kell majd nevelőnőnek állnod? Tudod, milyen rémes foglalkozás. Alig fizetnek nekik valamit, és sokszor igencsak gonoszul bánnak velük. És ha elszegődsz valaki mellé, mi ketten nem lehetünk együtt.

– Biztos lehetsz benne, hogy találok más állást is, amiből kettesben megélhetünk.

Charlotte maga is úgy gondolta: muszáj valamilyen állást találnia, amiből fenntarthatja magát és Arielt.

Azután reggelre minden megváltozott.

Lord Winterbourne, amikor a járókelők rátaláltak, arccal lefelé lebegett a Témzében. Elvágta a torkát. A hatóságok feltételezték, hogy a gyilkosság csakis útonálló műve lehetett.

Többé semmi sem indokolta, hogy a lányok Yorkshire-ben keressenek menedéket. Charlotte-nak azonban mindenképpen valamilyen keresőfoglalkozás után kellett néznie.

Winterbourne halálhíre nagy megkönnyebbülést okozott a két lánynak. Ám Charlotte tisztában volt vele, hogy azt a szörnyet sohasem felejtí el, akinek olyan csodaszép, dallamos hangja volt.

Éjfél, két évvel később, az olasz parton

– Szóval, tehát végül eldöntötted, hogy elárulsz engem. – Morgan Judd az ódon terem ajtajában állt, annak a helyiségnek a küszöbén, amelyben laboratóriuma kapott helyet. – Nagy kár. Bennem és benned sok a közös vonás, St. Ives. Együtt olyan szövetséget kovácsolhatnánk, amelynek révén mindketten óriási vagyont és hatalmat szerezhethetnénk, amilyenről ma még álmodni sem merünk. Túlságosan pazarló a sors. De hát te nem hiszel a végzetben, ugye?

Baxter St. Ives vadul szorította ujjai között az árulkodó bizonyítékot, egy noteszt, amely épp az imént

került elő. Lassan megfordult, hogy Morgan szemébe nézzen.

A nők úgy találták, Judd arcvonásai olyanok, akár a bukott angyalokéi. Hollófekete haja lazán, természetes fürtökben göndörödött, mint a római költőké. Fürtjei mintegy keretbe fogták magas, értelmet sugárzó homlokát és jeges kék szempárját.

A hangja pedig csábítóan bársonyos volt, mint Luciferé. Olyan férfihang, amely az oxfordi kórusban csendül, amely elbűvöli a hallgatóságát, s amely ágyba csalogatja a legelőkelőbb dámákat is. Telt, mélyen zengő, csábos hang, amelyben kimondatlan ígéretek bujkálnak. Erőteljes, szenvedélytől izzó, és Morgan úgyesen ki is használta: mindent és mindenkit levett a lábáról, ha a saját érdekeiről volt szó.

Ereiben kékvér csörgedezett. Anglia legnemesebb családjainak vére. Csakhogy elegáns, arisztokratikus megjelenését cáfolták születésének körülményei.

Morgan Judd ugyanis törvénytelen nászból született. Ez volt az egyik dolog, ami közös volt benne és Baxterben. A másik: érdeklődésük a kémia iránt. Ez utóbbi miatt találkoztak ezen az éjféli vitán.

– A sorson való elmélkedés romantikus költőknek és regényíróknak való – jegyezte meg Baxter, miközben szilárdan helyére tolta az orrán aranykeretes pápaszemét. – Én a tudománynak köteleztem el magam. Nem érdekel az effajta természetfölötti ostobaság. De annyit azért tudok, hogy az ember eladhatja a lelkét az ördögnek. Te miért teszed ezt, Morgan?

– Tehát arról beszélsz, hogy paktumot kötöttem Napóleonnal, ha nem tévedek. – Morgan érzéki ajka hűvös grimaszba torzult.

Két lépést tett előre az árnyékba borult kamrában, azután megállt. Fekete köpenye megpördült, mintha valami nagy rablómadár szárnya lenne.

– Igen, arra céloztam – mondta Baxter. – A paktumodra Napóleonnal.

– A döntésem mögött nem lappang semmiféle titok. Azt teszem, amit tennem kell, hogy betöltssem sorsom parancsát.

– Elárulnád a hazádat, csak hogy beteljesítsd azt a vad gondolatod, hogy nagyszerű sors vár rád?

– Semmivel sem tartozom Angliának, amiként neked sem. – Morgan szeme megcsillant a gyertya fénykörében. Hangja most dühödten zengett. – Még nem késő, Baxter. Vegyél részt ebben a vállalkozásban.

Baxter magasra emelte a noteszt.

– Azt kívánod tőlem, hogy segítsek létrehozni ezeket az iszonyú kotyvalékokat, hadd használja fel őket vegyi fegyverként Napóleon a saját honfitársaid ellen? Igazán megtévelyodtál.

– Nem vagyok őrült, de te határozottan bolond vagy. – Morgan váratlanul pisztolyt húzott elő fekete köpenyének ráncai közül. – Sőt vak is, a pápaszemed ellenére, ha nem látod, hogy Napóleon a jövő embere.

Baxter a fejét rázta.

– Az a korzikai szörny túl nagy hatalmat ragadott magához. S ez a hatalom lesz a veszte.

– Ő az egyetlen európai uralkodó, aki megérti a tudományban rejlő értékeket.

– Azzal mindenesetre tisztában vagyok, hogy horribilis pénzüsszegeket fordított a kémiai és fizikai kísérletekre. – Baxter most Morgan pisztolyának csövét figyelte. – S ezt a pénzt kétségkívül arra kívánja fordítani, amit ebben a laboratóriumban állítasz elő. És miért teszed? Azért, hogy megnyerje a háborút. Angolok ezrei fognak kínhalált halni, ha sikerül előállítanod e halálos gőzöket. Ez téged egy csöppet sem zavar?

Morgan elnevette magát. Hangja halkan és mélyen zengett, mint amikor megkondul egy óriási harang.

– Szemernyi sem érdekel.

– Én más véleményen vagyok. – Baxter levette a szemüvegét, zsebkendőjével tisztogatni kezdte. – Azt mondtad egyszer: a becsület azoknak való, akik a takaró jó oldalán születtek, vagyis törvényesen. – Elmosolyodott, majd így folytatta: – A becsület nézetem szerint olyan erény, amelyre bárki szert tehet. A sorsról alkotott nézeted viszont hamis, ha jobban belegondolsz.

Morgan tekintete szúrós lett, szemében hideg düh csillant.

– A becsület olyan férfiak sajátja, amilyenek nemes atyáink voltak. Ők címeiket és zsíros birtokokat örökítették törvényes fiaikra, a fattyakra viszont semmit. Az olyanok tehát, mint mi vagyunk, éhkoppon maradtak.

– Tudod-e, mi a te legnagyobb jellemhibád, Morgan? – Baxter akkurátusan visszahelyezte orrnyergére aranykeretes szemüvegét. – Az, hogy bizonyos nézeteknek szenvedélyes rabja lettél. A heves érzelmek viszont nem vegyészeknek valók.

– Az ördög vigyen el, St. Ives! – Morgan még erősebben markolta most a pisztolyát. – Elegem van már az ostoba és igencsak unalmas leckéztetéseidből. A te legnagyobb hibád viszont az, hogy nincs benned kurázi, lelkiemelő, hogy változtass a sorsodon.

Baxter vállat vont.

– Ha valóban létezik olyasmi, hogy sors, akkor utolsó órámig unalmas lesz.

– Attól tartok, utolsó perced pereg le a homokórán. Talán nem is hiszed – vallotta be Morgan –, de sajnálom, hogy meg kell téged ölnöm. Kevés olyan ember él ma Európában, mint te, aki fel tudod fogni találmányom nagyszerűségét. Milyen kár érte, hogy nem lehetsz részese sorsom beteljesülésének.

– Végzet és sors. Micsoda ostobaság. Megszállottan dobálózol a természetfölötti, sőt az okkult elméletekkel, holott egyik sem tudóshoz méltó. Volt, amikor te is kinevetted az ilyen hókuszpókuszt.

– Te bolond! – Morgan óvatosan célzott, és felhúzta a pisztoly kakasát.

A döntés perce elérkezett. Baxter már semmit sem veszíthetett. Hirtelen fölkapott egy nehéz gyertyatartót, s abban a pillanatban el is hajította. Az, mint valami rakéta, az égő gyertyával a zsúfolt munkapadra hullott, és egy üveglombikot zúzott darabokra. A lombikban lévő zöld folyadék tompa dörrenéssel nyomban lángra kapott.

– Nem! – sikoltotta Morgan. – Te átkozott!

Meghúzta a ravaszt, de nem találta el áldozatát, mert elvakította a tűz; a golyó Baxter mögött egy üveglapra csapódott. Az egyik üveglap szilánkokra zúzódt.

Baxter az ajtó felé iramodott, kezében a notesszel.

– A terveimbe mertél avatkozni? – ordította Morgan. Ő is felkapott egy zöld folyadékkal teli lombikot, és Baxter útjába akarta dobni.

– Terjed a tűz! Menekülj! – kiáltott rá Baxter.

De Morgan ügyet sem vetett rá. Arcát eltorzította az őrjöngő düh; a méregzöld folyadékkal teli lombikot Baxter elé vágta. Az ösztönösen arca elé emelte a karját, és elfordult.

A sav zubbonyának vállára és hátára ömlött. Baxter az első pillanatban csak annyit érzett, mintha vízzel öntötték volna le. De a következő pillanatban a sav szétmarta zubbonyát és ingét, majd a bőrébe mart.

Fájdalmas, szűrő érzés futott végig rajta. Közben a lángok betöltötték a kamrát. Vastag, maró füst gomolygott odabent; sorra lobbantak fel vakító fényességgel a lombikok.

Morgan a füstfelhőn át egy fiókos szekrényhez tántorgott, és valahonnan előkerített egy másik pisztolyt. Megpróbálta Baxtert újból célba venni. Baxter úgy érezte, mintha csíkokban nyúznak le a bőrét. Az ajtó felé nem menekülhetett a lángtenger miatt. Morgan felé rúgott egy súlyos légpumpát, amely ellenfelének bal lábát találta el.

Morgan megtántorodott, majd térdre esett. A pisztoly fémes csattanással hullott a kőpadlóra. Baxter az ablakhoz rohant. Inge csíkokra hasadva libegett. Elérte a széles kőpárkányt, és alápillantott a mélybe.

Odalent forrt, kavargott a tenger. A vékony, ezüst holdsugár fényénél látni lehetett, ahogyan a partot beterítő habok a sziklákra épült torony alapját ostromolják.

A második lövés is eldőrdült a lángok között.

Baxter a sötét hullámokba vetette magát. A torony-szobából sziszegő tűzkigyók kanyarogtak elő.

Baxternek sikerült elkerülnie az éles sziklákat, de

amikor teste a tengerbe csobbant, Morgan Judd notesztét kitépték a kezéből a hullámok. A könyvecske mindörökre elmerült a mélyben.

Amikor egy pillanattal később felszínre jutott a dübörgő hullámok között, Baxter érezte, hogy szemüvegét is elveszítette. De nem is volt szüksége rá ahhoz, hogy fölpillantva lássa, a kastély tornyában berendezett laboratórium lángoló pokollá változott. Iszonyú füstgomolyok áradtak ki az éjszakába.

Senki sem élhetett túl egy ilyen pokoli tüzet. Morgan Judd tehát halott.

Baxter agyán átvillant a gondolat, hogy ő okozta annak a férfinak a halálát, akit valaha bizalmas barátjának és munkatársának tudhatott.

Ez szinte elég is volt ahhoz, hogy az ember higgyen a sors elrendelésében.

1. fejezet

London, három évvel később

– Nincs más választásom, mint hogy nyers legyek, Mr. St. Ives. Sajnálatos módon az az igazság, hogy ezúttal nem egészen ilyen általános titkárra gondoltam. – Charlotte Arkendale idegesen kulcsolta össze a kezét a nagy mahagóni íróasztal fölött, és kritikus szemmel méregette Baxtert. – Sajnálom, hogy az idejét pazarolta.

A meghallgatás rossz irányban haladt. Baxter megigazította orrnyergén aranykeretes szemüvegét, és magában megfogadta, hogy nem csikorgatja a fogát.

– Már megbocsásson, Miss Arkendale, de az volt a benyomásom, hogy ön olyasvalakit óhajt alkalmazni, akinek a megjelenése minden tekintetben visszafogott, már-már észrevehetetlen.

– Ez igaz.

– Azt hiszem, az ideális jelöltet ön úgy írta le, hadd idézzem: *Olyan személy, aki jellegtelen, akár a krump-lipuding*. Vagyis nem feltűnő.

Charlotte pislantott egyet.

– Ön szemmel láthatólag félreérti az elvárásaimat, uram.

– Pedig ritkán tévedek, Miss Arkendale. Mindig pontos vagyok, ráadásul módszeresen és körültekintően cselekszem. Hibát csak impulzív emberek követnek el, vagy olyanok, akik túlzott szenvedéllyel reagálnak a külső hatásokra. Biztosíthatom, hogy az én temperamentumom merőben más jellegű.

– Nem értek egyet önnel a szenvedélyes reakciókat

illetően – mondta gyorsan Charlotte. – S valójában ez az egyik probléma, ugyanis...

Baxter közbevágot:

– Engedje meg, hogy szó szerint felolvassam önnek azt a levelet, amelyet ön írt a közelmúltban visszavonult titkárának.

– Erre semmi szükség. Tökéletesen tisztában vagyok vele, mit írtam Mr. Marcle-nak.

Baxter ügyet sem vetett reménybeli munkaadójára. Gyűrött zubbonyának zsebébe nyúlt, és előhúzott egy négyrét hajtogatott levelet. Ezt az átkozott üzenetet annyiszor elolvasta már, hogy szinte minden sorát emlékezetébe véste, de a biztonság kedvéért belepillantott a csinos betűkkel rótt sorokba.

– „Amint Ön is tudja, Mr. Marcle, általános titkárt óhajtok fölvenni az Ön helyére. Olyan személynek kell lennie, akinek megjelenése hétköznapi, tehát nem feltűnő. Olyan emberre gondolok, aki észrevétlenül intézi az ügyeimet; egy úrra, akivel nyugodtan megjelenhetek nyilvánosan anélkül, hogy szükségtelen feltűnést keltenénk, netán felesleges megjegyzéseket tennének ránk. Az Ön által ajánlott embernek az általános titkár szokásos feladatain kívül, melyeket Ön az elmúlt öt év során kiválóan elvégzett, bizonyos egyéb feladatokat is végre kell hajtania.

Nem akarom Önt további részletekkel terhelni. Legyen elegendő annyi, hogy kemény fából faragott, éber egyénre van szükségem, aki személyes védelmemet is el tudja látni. Röviden: testőrt szeretnék alkalmazni, nem pusztán titkárt.”

– Igen, igen, természetesen pontosan emlékszem minden szavamra – szakította félbe Charlotte a felolvasást. – De nemcsak erről van szó.

Baxter makacsul tovább olvasott:

– „Éppen ezért kérem, küldjön hozzám egy olyan tiszteletre méltó úriembert, aki megfelel a fenti kívánalmaknak, s akinek megjelenése ugyanolyan jellegtelen, mint egy tál krumplipuding.”

– Nem értem, miért olvas fel mindent a levelemből, Mr. St. Ives.

Baxter szemrebbenés nélkül folytatta:

– „Az illető legyen rendkívül intelligens, hogy képes legyen végrehajtani a kényes természetű kutatásokat. Továbbá mint testőr, ügyesen kell bánnia a pisztollyal, amennyiben a dolgok veszélyesen alakulnak. S mindenekelőtt, mint Ön is tudja, Mr. Marcle, fő a diszkréció.”

– Elég, Mr. St. Ives! – Charlotte az asztalra csapott a kezébe akadt vörös bőrbő kötött kis könyvecskével, hogy végre magára vonja a férfi figyelmét.

Baxter felpillantott a levélből.

– Azt hiszem, a legtöbb kívánságát teljesíteni tudom, Miss Arkendale.

– Bizonyos vagyok benne, hogy néhányat igen. Mr. Marcle különben nem is ajánlotta volna önt. Sajnálatos módon van viszont egy fontos alkalmazási feltétel, amelynek nem tudna eleget tenni.

Baxter kiszámított lassúsággal hajtotta össze a levelet, zsebre dugta, majd megjegyezte:

– A gyors döntés a lényeg.

– Ez így is van. – Charlotte arcán egy pillanatra aggodalmas kifejezés suhant át, majd zöld szeme felcsillant. – Szükség is volna rá, hogy valaki azonnal betöltse az állást.

– Akkor talán nem is kellene annyira válogatnia, Miss Arkendale.

A nő elpirult.

– Csakhogy a helyzet az, Mr. St. Ives, hogy olyan embert szeretnék felvenni, aki *minden* igényemnek megfelel, nem csupán néhánynak.

– Biztosíthatom, hogy valamennyi elvárásának megfelelek, Miss Arkendale. Vagy majdnem mindegyiknek. Intelligens és éber vagyok, és rendkívül diszkrét. Igaz, kevésbé érdekelnek a pisztolyok. Általában eléggé pontatlanok, tehát nem bízom bennük.

– Aha. – A nő jobb kedvre derült. – Lám, máris egy feltétel, amelynek nem felel meg.

– De értek valamit a kémiához.

– A kémiához? – Charlotte a homlokát ráncolta értetlenül. – Ebből mi hasznom volna?

– Sosem lehet tudni, Miss Arkendale. Megesett, hogy hasznát vettem.

– Értem. Nos, ez szerfölött érdekes, de sajnos, kémikusra nincs szükségem.

– Ön ragaszkodott hozzá, hogy olyan emberre van szüksége, aki kevésbé hívja fel magára a figyelmet. Egy ügyek intézésére alkalmas, de szürke, jellegtelen emberre.

– Igen, de...

– Engedje meg, hogy elmondjam önnek: engem gyakran illetnek pontosan ezekkel a jelzőkkel. Jellegtelen, mint ahogy a krumplipuding az, minden tekintetben.

Charlotte arcán bosszúság futott át. Felállt, megkezdte íróasztala sarkát.

– Ezt én elég nehezen tudom elhinni, uram.

– El sem tudom képzelni, miért. – Miközben Charlotte le-fel járkált a kis dolgozószobában, Baxter levette a szemüvegét. – Még a nénikém is azt szokta mondani, hogy képes vagyok halálra untatni bárkit, aki húsz lépésnél közelebb kerül hozzám, és tíz percnél többet tartózkodik a társaságomban. Miss Arkendale, biztosíthatom, hogy én nem csupán látszatra vagyok unalmas, hanem valóban unalmas vagyok.

– Elképzelhető – felelte Charlotte –, hogy a gyenge látás önöknél örökletes családi betegség, uram. Ezért azt ajánlanám, hogy a nénikéje vásároljon egy szemüveget, olyat, amelyet ön visel.

– A nénikém szemüvegben sem látszana unalmasnak. – Miközben a szemüvege lencséit tisztogatta, Baxter lelki szemei előtt egy pillanatra felrémlett a sajátos stílusáról híres nagynéni, Rosalind, azaz Lady Trengloss. – A nénikém csak akkor hordja a saját szemüvegét, ha biztos benne, hogy teljesen egyedül van. Nem hinném, hogy valaha is bárki megláthatta volna magát a szemüvege lencséiben tükröződni.

– Ez csak megerősíti azt a gyanúmat, hogy még sohasem nézte meg alaposabban önt, uram. Legalábbis azóta, amióta kinőtt a csecsemőkorból.

– Bocsánat, hogyan?

Charlotte hirtelen szembefordult Baxterrel.

– Csak az a baj, Mr. St. Ives, hogy ehhez a munkakörhöz az éles látást igen fontosnak tartom.

Baxter ismét föltette a pápaszemét. Határozottan kezdte elveszíteni a társalgás fonalát. Rossz jel. Öszszeszedte és arra kényszerítette magát, hogy mintegy kívülállóként, afféle független elemző módjára, aprólékosan tanulmányozza Charlotte-ot.

Megállapította, hogy a hölgy alig hasonlít nőismérrőseire. Baxter lassacskán rádöbbsent, hogy egészen különös jelenséggel áll szemben. Valamivel idősebb, mint hitte. Talán huszonöt éves. És ugyancsak magas lóról beszél vele.

Fényes barna haját középen választja el magas, intelligens homloka felett. A mostani szezonban a mélyen kivágott ruhák divatosak, és a pókhálóvékony-ságú anyagok. Charlotte ruhája viszont meglepően szerény. Sárga muszlinból szabták, hosszú ujjal és fehér nyakfodorral. Ugyancsak sárga kecskebőr cipellőt visel. Lába formás, a bokája is.

Baxter maga is megdöbbsent, milyen fordulatot vettek a gondolatai.

– Bocsásson meg, Miss Arkendale, mit is mondott?

– Azt, hogy ön semmiképpen sem alkalmas erre a titkári munkakörre.

– Azért, mert pápaszemet viselek? – Baxter grimaszt vágott. – Pedig azt gondoltam, hogy ez csak fokozza a megjelenés jellegtelenségét, a krumplipuding-szerűséget.

– A szemüvege nem jelent problémát – mondta Charlotte már-már ingerülten.

– De hiszen épp az imént mondta, hogy problémát okoz – jegyezte meg a férfi.

– Megtenné, hogy figyel rám? Kezdem azt hinni, hogy szándékosan érti félre, amit mondok. Ismétlem: ön nem felelt meg erre a posztra.

– Tökéletesen megfelelnek a titkári posztra. Hiszen a saját titkára ajánlott. Mr. Marcle úgy vélte, tökéletesen megfelelnek, sőt ajánlólevelet is küldött önnek, amelyet már volt szerencsém bemutatni.

Valójában Marcle kezdettől fogva igyekezett elvenni Baxter kedvét az állástól. Ilyesmiket mondott:

– Miss Arkendale, ah, a hölgy kissé szokatlan teremtés. Mindenképp jelentkezni óhajt nála?

– Feltétlenül – jelentette ki Baxter pár napja.

Marcle kissé meglepetten pislogott rá hófehér szemöldöke alól.

– Bocsásson meg, uram, de nem egészen értem, miért szeretne elszegődni Miss Arkendale mellé titkárnak?

– A szokásos okból. Állásra van szükségem.

– Igen, értem. De egyéb állásokat is találhatna.

Baxter úgy döntött, hogy kissé kiszínezi a helyzetét. Igyekezett a bizalmas magyarázat látszatát kelteni.

– Mindketten tudjuk, mennyire egyhangú a legtöbb állással járó munka. Tanácsokat adni ügynökök számára. Ingatlanokat adni-venni. Ügyvédek mellett írnoként robotolni. Bankügyletek. Egyik sem szórakoztató.

– Miután öt évet töltöttem el Miss Arkendale mellett általános titkárként, biztosíthatom önt, hogy sokat mesélhetnék a rutinfeladatokról és az unalmas teendőkről – próbálkozott a lebeszéléssel Marcle.

– Én pedig szeretnék kissé másféle feladatokat ellátni – mondta őszintén Baxter. – Az állás, amelyről beszélünk, valamennyire eltér a hétköznapi foglalkozásoktól. Igazából úgy érzem, van benne egyfajta kihívás.

– Kihívás? – Marcle felsóhajtott, és lehunyta a szemét. – Kétlem, hogy ismerné ennek a szónak a jelentését, uram.

– Azt mondták nekem, hogy kezdek berozsdásodni. És azt tanácsolták, hogy vigyek az életembe egy kis izgalmat, uram. Abban reménykedem, hogy ez az állás érdekesebb életet nyújtana – makacskodott tovább Baxter.

Marcle döbbenetesen nézett rá.

– Azt mondta, izgalomra vágyik?

– Valójában igen. A magamfajta emberrel nagyon kevés érdekes és izgalmas dolog történik. – Baxter úgy érezte, hogy kissé túloz. – Mindig csöndesen életem – fűzte hozzá.

Igazából sokkal szívesebben élek békés életet, gondolta komoran. Ez az átkozott küldetés, amelyre a nagynénje kérte meg, kellemetlenül megzavarta eddigi megszokott életritmusát.

Baxternek egyetlen oka volt rá, hogy engedjen a rábeszélésnek: túlságosan jól ismerte Rosalindot. Nénjében erős volt a drámai érzék, fájlalta is, hogy sohasem lépett színpadra; mindenesetre hajlott a vad képzelgésekre.

Rosalindot valóban foglalkoztatta a rejtély, hogy miért kellett barátnőjének, Drusilla Heskettnek egy gyilkos kezétől meghalnia. A hatóságok feltételezték, hogy a hölgyet betörő lőtte le. Rosalind viszont azt gyanította, hogy a gyilkos nem lehetett más, mint Charlotte Arkendale.

Baxter beadta a derekát: meg fogja vizsgálni az ügyet nénje kedvéért. A diszkrét szimatolás során kiderült, hogy a titokzatos Miss Arkendale éppen új általános titkárt keres. Baxter megragadta az alkalmat, s jelentkezett az állás betöltésére.

Az öreg titkár ismét felsóhajtott.

– Igaz, hogy aki Miss Arkendale-nek dolgozik, annak néha része lehet némi izgalomban, de abban nem vagyok egészen bizonyos, hogy ön efféle kalandokra vágyik, Mr. St. Ives.

– Ezt majd én ítélem meg, Mr. Marcle. Mindenesetre különös hölgy lehet.

– Nos, igen – helyeselt Marcle. – Az ön hölgyismerősei között vajon hányat talál, aki olyan általános titkárt keres, aki egyúttal a testőri feladatokat is vállalja?

Jó kérdés, gondolta bánatosan Baxter. Majd tovább érdeklődött.

– Talán lenne szíves felvilágosítani, hogy miért van egyszerűen szüksége Miss Arkendale-nek testőrre is?

– Honnan tudnám? – Marcle félrehajította a lúdtollat, amellyel az ajánlólevél betűit róttá. – Miss Arkendale szerfölött furcsa fehérnép. Mostohaapja, Lord Winterbourne halála óta töltöm be nála a titkári állást. Biztosíthatom, az elmúlt öt esztendőben éltem meg a legnehezebb éveimet.

Baxter kíváncsian tekintett az öregúrra.

– Ha ennyire nem volt ínyére az állás, miért ragaszkodott hozzá?

Marcle vállat vont.

– Tudja, uram, a hölgy rendkívül bőkezűen megfizetett.

– Értem.

– De be kell vallanom – folytatta az öreg titkár –, valahányszor írásos utasítást kaptam tőle, minden ízemben reszketni kezdtem. Sosem tudhattam, milyen különös feladatot kell elvégezni. És ez még azelőtt történt, hogy a hölgy közölte: a titkárának testőri feladatokat is el kell látnia.

– A normális feladatokon kívül mi mindent kért még öntől?

Marcle rosszkedvűen dörmögte:

– A legkülönösebb emberekről kellett információkat szerezni. Például északra kellett utaznom, hogy tudakozódjam egy bizonyos úriemberről. A legiszonyatosabb játéktermek és bordélyok tulajdonosaival kellett beszélnem, hogy bizonyos személyekről adatokat gyűjtsék. Érdeklődnöm kellett számos olyan úriember anyagi viszonyai felől, akik megdöbbenek volna, ha tudják, hogy Miss Arkendale kíváncsi a magánügyeikre.

– Ez valóban furcsa – csóválta a fejét Baxter.

– És nem is illő egy dáma részéről.

– Nem tudja, milyen veszélytől tart, hogy testőrt akar alkalmazni? – firtatta Baxter.

– Fogalmam sincs róla. – Marcle karosszéke megreccsent, amikor az öregúr hátradőlt. – Miss Arkendale nem tartotta szükségesnek, hogy ebben a kérdésben a bizalmába fogadjon. Például arról sem tudok, honnan származik a jövedelme.

Baxter mindig jól titkolta érzelmeit. Bár nem volt apjának, Esherton earljének törvényes fia, ezt a magatartást korán elsajátította. Most is sikerült azt színelnie, hogy Marcle legutóbbi közlése nem érdekli különösebben.

– Úgy tudtam, hogy Miss Arkendale édesanyjának,

Lady Winterbourne-nek első férje révén jelentős vagyona volt – jegyezte meg Baxter hanyagul. – Feltételezem, hogy az örökség Miss Arkendale-re és a húgára szállt.

Marcle felhúzta a szemöldökét.

– Ezt Miss Charlotte talán szívesen elhitetné önnel. Én viszont úgy értesültem, hogy Winterbourne az utolsó fillérig eltékozolta az Arkendale-örökséget, mielőtt öt éve méltóztatott megöletni magát egy útonállóval.

Baxter levette a szemüvegét, és zsebkendőjével gondosan dörzsölgetni kezdte.

– És ön szerint mi lehet Miss Arkendale pénzének valódi forrása?

Marcle a körmeit nézegette.

– Ószinte leszek önhöz, uram. Bár öt évig segítettem a hölgy bevételeinek kezelésében és az üzleti ügyeiben, a mai napig fogalmam sincs vagyonának eredetéről. Azt ajánlom, hogy amennyiben megszerzi az állást, kövesse a példámat. Néha előnyös, ha az ember nincs minden információ birtokában.

Baxter lassan újra feltette a szemüvegét.

– Érdekes. Abban a hitben voltam, hogy talán a hölgyek egyik távoli rokona elhalálozott, s rájuk hagyta a vagyonát, így pótolva azt, amit Winterbourne eltékozolt.

– Nem hinném, hogy ez lenne a helyzet – árulta el Marcle. – Néhány éve nem tudtam ellenállni a kíváncsiságnak, ezért bizonyos diszkrét kutatásokat végeztem. Nyomát sem leltem holmi gazdag Arkendale-rokonnak. Attól tartok, hogy a hölgy vagyonának eredetét ugyanolyan titok lengi körül, akárcsak magát Miss Arkendale-t.

Baxter arra gondolt, hogy ha Rosalind következtései helytállóak, szó sincs itt rejtelmekről. A hölgy valóban zsaroló volna?

Charlotte ujjainak dobolása visszazökkentette Baxtert a jelenbe. Elege volt a vitából. A nőnek szögezte hát a kérdést:

– Megmondaná nekem, végül is mi az, ami a személyemben nem megfelelő önnek?

– Azon kívül, hogy nem ért a pisztolyokhoz? – kérdezte a nő negédes hangon gúnyolódva.

– Igen, azon az egy hiányosságomon kívül.

– Arra kényszerít, hogy goromba legyek, uram. A megjelenésével van probléma.

– Mi baj van a megjelenésemmel? Az egér sem lehet olyan szürke, mint jómagam.

Charlotte a homlokát ráncolta.

– A baj az, hogy ön egyáltalán nem emlékeztet a krumplipudingra. Éppen ellenkezőleg.

A férfi ingerülten bámult Charlotte-ra.

– Bocsánat, ezt hogy érti?

– Nagyon is jól kellene tudnia, uram, hogy a szemüvege ugyancsak szegényes álcázást nyújt.

– Alcázást? – Baxter elgondolkozott rajta, hátha rossz helyen kopogtatott, s egy másik Charlotte Arken-dale-nél jár. Mi több, talán egy másik városba vetődött London helyett. – Ön szerint mi az ördögöt rejtegetek?

– Bizonyára maga sem táplál olyan illúziót, hogy ez a szemüveg palástolhatja igazi természetét.

– Igazi énemre gondol? – Baxter türelme egyre inkább fogytán volt.

Charlotte széttárta a karját.

– Közönyös külseje mögött izzó szenvedélyek rejtőznek. Olyan férfiúi, aki erős temperamentumát még erősebb önuralommal álcázza. – A nő szeme összeszűkül. – Az olyan ember, mint maga, nem remélheti, hogy feltűnés nélkül járhat-kelhet. Bizonyára figyelmet keltene, amikor az ügyeimet intézné. Ilyen ember nem lehet a titkárom. Olyasvalakire lenne szükségem, aki képes eltűnni a tömegben. Valakire, akinek az arcára később csak halványan emlékeznek. Hát most sem érti, uram? Megjelenése azt sejteti, hogy... hadd fogalmazzak nyersen: hogy *veszedelmes*.

Baxternek elakadt a hangja. Eltátotta a száját, majd sietve becsukta. Sok mindent mondtak már neki, nevezték fattyúnak, modortalannak, unalmas alaknak.

De sohasem titulálták az erős szenvedélyek emberének. És sohasem mondták rá, hogy veszedelmes.

Alapvetően a tudomány embere volt. Büszke arra, hogy a problémákat, az embereket és az adott helyzetet szenvtelenül közelíti meg. Jelleme akkor alakult ki, amikor évekkorábban rájött, hogy Esherton earljének és a rossz hírű Emmának, Lady Sultenhamnek a törvénytelen fia, akit mindörökre kizártak az earl örökösei közül.

Születése óta pletykák tárgya volt, ezért fiatalemberként is könyvei és kémiai felszerelése között talált menedéket. Bár voltak nők, akik eleinte viszonyt kezdtek egy earl balkézről született fiával, amit izgalmasnak találtak, főként amikor megtudták, hogy Baxter rendkívül gazdag. Ám az érzelmi kapcsolatok nem tartottak soká. *Liaison*jai egyre rövidebb fellángolások voltak, főként három éve, amióta Baxter St. Ives hazatért Itáliából. A hátát eltorzító sebek, amelyeket a sav mart a testébe, idővel begyógyultak, de örökké megmaradó stigmák lettek.

A nőket megdöbbenették és undorral töltötték el a rút sebhelyek, s Baxter nem is okolta őket érte. Sohasem volt túl csinos. Még szerencse, hogy az arcbőre sértetlen maradt. A férfi mégis torkig volt azzal, hogy el kellett oltania a gyertyát, és távol kellett maradnia a kandalló lángjaitól, mielőtt levetkőzött volna, ha ágyba bújt egy hölgygel.

Igy azután a laboratóriumi kísérletekben lelte örömet. Itt, a csillogó csőrös poharak, üvegcsék, retorták és szondák között el tudta kerülni az előkelő társaságnak, a szalonok világának üres fecsegéseit és frivol szórakozásait. Az előkelő társaságot amúgy sem kedvelte, felszínesnek, sekélyesnek találta. Sohasem érezte otthon magát közöttük.

Baxter összeszedte a gondolatait, és gyorsan megvonta a mostani találkozás mérlegét. Charlotte nyíltan visszautasította őt mint lehetséges titkárát. Új támadási módszert kellett kiagyalnia ahhoz, hogy meggyőzze ezt a nőt: mégis alkalmazza a kettős posztra.

– Miss Arkendale, úgy látom, némi eltérés mutat-

kozik az egyéniségemről alkotott nézete, illetve jóformán mindenki más véleménye között. Javasolhatok a kérdés eldöntése céljából egy kísérletet?

A nő megdöbbsent.

– Miféle kísérletre gondol?

– Azt ajánlanám, hogy hívja össze háztartásának tagjait, és kérje ki valamennyiük véleményét. Amennyiben egyetértenek abban, hogy kötelességeimnek észrevétlenül eleget tudnék tenni, akkor alkalmazzon, kérem. Ha viszont önnel értenek egyet, akkor nyomban távozom, és más állás után nézek.

A nő habozott, kételkedve fogadta az ajánlatot. Végül gyorsan döntött, és rábólintott a tervre.

– Helyes, uram. Ez igazán logikusan hangzik. Azonnal megkezdjük a kísérletet. Behívom a testvéremet és a házvezetőnőmet. Mindketten rendkívül jó megfigyelők.

A bársony csengőzsinór felé nyúlt, amely a kandeló mellett függött, és erősen megrántotta.

– Valóban elfogadja a próba eredményét? – kérdezte bizonytalanul a férfi.

– A szavamat adom rá, uram. – Charlotte alig leplezett diadallal mosolyodott el. – Nyomban dönteni fogunk.

Az előcsarnok felől lépések közeledtek. Baxter megigazította a szemüvegét, majd karosszékében hátradőlve várta a kísérlet kimenetelét.

Bizonyos volt benne, hogy előre képes megjósolni az eredményt. Tisztában volt előnyös vonásaival, jobban, mint bárki más. Senki sem múlhatta felül, ha olyan jellegtelennek kellett tűnnie, mint egy tál krump-
lipuding.

Húsz perccel később Baxter lefelé haladt az Arken-
dale család londoni házának lépcsőjén, szívében csendes diadalmámmorral. Érdeklődéssel tapasztalta, hogy az élénk márciusi szellő, amelyet egy órával azelőtt határozottan fagyosnak érzett, most frissnek és éltető hatásúnak tetszett.

Arra gondolt, hogy semmi sem képes olyan döntő

hatást gyakorolni, mint egy jól előkészített tudományos kísérlet. Intett egy arra haladó bérkocsinak. Nem volt könnyű, de végül sikerült megszereznie az állást. Amint számított is rá, Charlotte Arkendale volt az egyetlen a házban, sőt London összes hölgye között, aki valaha is felfigyelt volna rá a tömegben.

John Marcle-nak igaza volt: Charlotte valóban rendkívüli teremtés.

De egyáltalában nem olyan, ahogyan az ember egy zsarolót és gyilkos nőt elképzelne, gondolta Baxter.